

Publicerad 2013-10-30 23:38 av komigenlena

Jag vill att du ska veta, att du finns inte här hela tiden nu, det finns dagar då jag andas alldeles utmärkt, det finns nätter jag sover igenom, jag kan lyssna på Dylan och Håkan igen. Jag glömmer mina hårband och tändare i ett annat rum.

Skadade människor är farliga, de vet att dem kan överleva.

-Berätta för mig, berätta för mig varför jag inte ska ringa honom.

Mina vänner förklarar.

Gestikulerar, skakar på sina huvuden, rycker telefonen ur mina händer, torkar tårarna längs mina kinder, målar på nytt läppstift.

-Du ska inte ringa honom för han vill inte det, du ska inte ringa för imorgon kommer du kvävas av ångest i så fall.

Du ska inte ringa honom någonsin igen för han är en jävla idiot, och det var du som lärde mig att aldrig ödsla tid på idioter.

Det känns som jag lever på lånade andetag, som jag lever för någon annan.

Jag lever för mina vänner som är oöverträffliga, som fyller på när rödvinet är slut, som tänder cigaretter när jag börjar stirra ut i ingenting.

Jag lever för mitt fjortonåriga-jag, hon som var oslagbar och rebellisk, som släppte iväg sitt hjärta på första försöket. Jag lever för mina

femtonåriga- sextonåriga-sjuttonåriga-artonåriga-nittonåriga-jag,
för de överlevde allesammans.

Jag lever för manliga bröstorgar, för okända händer på min kropp, för unga män som skriver sina nummer i min trasiga telefon, för sängar jag hamnar i, för känslan när man vaknar av att någon luktar på ens hud.

-Jag kommer inte ihåg hur han ser ut, hur ser han ut?

Någon jag kanske känner förklarar inte, för det behövs inte, jag vet hur han ser ut.

Jag tror bara mitt hjärta har satt en kondom på sig själv och vägrar minnas.

Onsdagar blir lördagsnätter och söndagsångest blir torsdagsfyllor.
Jag har tvättat mina lakan fyra gånger, nu finns han inte där längre.
Min kropp har blivit en storlek mindre, ställen han har rört vid är borta.
Mina läppar är svullna av strökyssar, nu är det cirkus två miljarder hångel emellan han och mig.

Och så vaknar jag en regnig morgon (det regnar alltid den här hösten) och det slår mig med versaler:
JAG ÄLSKADE HONOM, HAN ÄLSKADE INTE MIG.
SÅ HAN FÖRLORADE NÅGON SOM ÄLSKADE HONOM,
MEDAN JAG BARA FÖRLORADE KÄNSLAN AV ATT ÄLSKA.

Så jag drog väl turlotten i slutändan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren komigenlana med Poeter.se id #32189 innehar upphovsrätten